

MIJN SCHEURIJZER

Toen ik 17 was kocht ik mijn eerste en enige brommer bij het plaatselijke fiets- en bromfietscentrum: Theo van Rens. Het was een bijna nieuwe Thyphoon super sport met twee uitlaten. Dit was een ingevoerde Italiaanse brommer door Handelshuis A. Knibbe uit Amersfoort met een Moto Morini moter. De nieuwprijs was toen 885,00 gulden en ik betaalde er 600,00 voor.

Plat op je buik op je scheurijzer

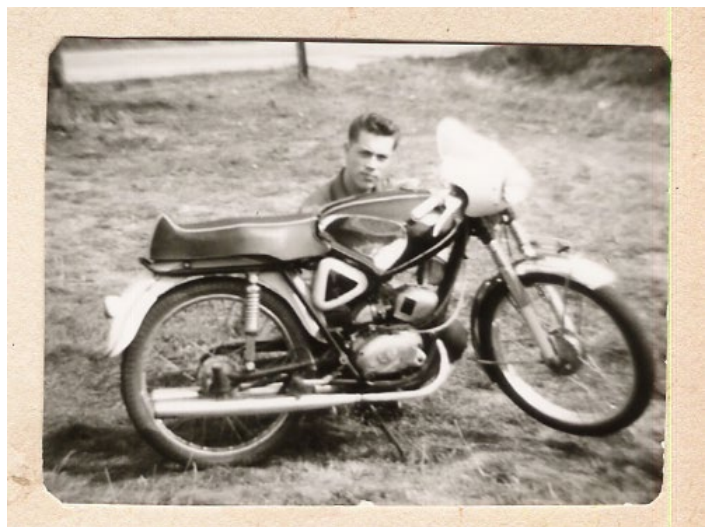
Hij reed voortreffelijk en omdat het een opgevoerde machine was, haalde hij met gemak de 80 kilometer per uur. Omdat we tijdens het rijden plat op onze buik over de benzinetank gingen liggen werden dit in de volksmond "scheurijzers" genoemd. Met gemak ging ik toen de Florett, Flandria, Batavus of Zundapp voorbij. Je moest wel altijd opletten tijdens het rijden of er geen politie in de buurt was. In mijn vriendenkring was ik de enige met een Typhoon. Onze brommers hadden we versierd met een vossenstaart en plakletters op het voorspatbord waarbij mijn tekst was: "Vaders trots, Moeders Angst". Dit soort brommers waren vooral in trek bij de jongeren die naar de ambachtsschool gingen.

Wie waren nu de nozems en wie de vetkuiven?

Omdat wij in de "Beatcultuur" opgroeiden lieten we onze haren lang groeien en daarom werden wij in ons dorp nozems genoemd. In mijn beleving waren dat niet wij, maar de jongeren die op een Puch reden die toen in opkomst kwam. De Puch was een helse machine, de Puch bezat ineens magie. De Puch was een fenomeen en stond voor een levensstijl, een statussymbool. Vooral middelbare scholieren en volk, dat door ons als 'artistiekeling' werd omschreven, scheurden rond op deze frêle bromfietsen met hun hoge sturen. De Puch was de tegenhanger van de zwaardere bromfiets, als Thyphoon, Kreidler Florett, Empo en de Zundapp.

De Puchrijders betitelden deze machines, waar men voorover gebogen zat, minachtend als 'buikschuivers', die bereden werden door 'vetkuiven' of 'bullen'. Wat we wel samen deelden was het feit dat we tegen de gevestigde orde schopten en ons vrijer gedroegen dan onze ouders toen wilden. Bij mij was vrij zijn: zo hard mogelijk rijden tegen alle regels in.

Op de foto zie je mij trots zitten achter dit racemonster met zijn blinkende voorspatbord en uitlaten. Ik heb er veel plezier aan beleefd en vele vriendinnetjes hebben in die tijd op mijn buddyseat plaats genomen. Ik had toen het gevoel dat ik vaak succes had bij de meisjes, door mijn brommer.

Theo Dinnissen